

nedopustil trestného činu podléhajícího pravomoci soudu, jest třeba postoupiti spisy zemskému úřadu k případnému správnímu potrestání obžalovaného ve smyslu § 24 odst. 6 cit. zákona, protože obžalovaný ve lhůtě § 23 odst. (1) a (2) postoupil odhlášený aparát osobě, které ještě nebylo uděleno povolení k přechovávání tohoto zařízení, a neoznámil svou disposici neprodleně příslušnému poštovnímu a telegrafnímu ředitelství, jak nařizuje § 23 odst. (2) cit. zák.

Čís. 3846.

Při deliktech majetkových, vykazujících známky různých zákonných skutkových povah, rozhoduje pro otázku kvalifikace ta činnost pachatele, z níž poškození cizího majetku přímo vzešlo.

Měl-li pachatel hned při objednávce a při uzavření obchodu úmysl, že si dá věc poslati na ukázkou a že ji po obdržení nejen prodá, nýbrž i stržené peníze si ponechá, jde o podvod, nikoliv o zpronevěru.

Zločin zpronevěry podléhá přísnějšímu trestu než zločin podvodu.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1930, Zm I 713/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 13. září 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil však, použiv § 290 tr. ř., napadený rozsudek jako zmatečný a uznal obžalovaného vinným, že v prosinci 1928 v P. Istivým předstíráním, že po vánočních svátcích 1928 buď vrátí nebo hotově zaplatí dámský plášť z přírodního bizamu v ceně 6.000 Kč, uvedl Jana B-a v omyl, jímž Jan B. na svém majetku škodu trpěti měl a částkou 2.000 Kč převyšující ji skutečně utrpěl, čímž spáchal zločin podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., — a vyměřil obžalovanému trest podle první sazby § 202 tr. zák.

V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Zrušovací soud se při vyřízení zmateční stížnosti přesvědčil, že trestního zákona bylo nesprávně použito (čís. 10 § 281 tr. ř.) v neprospěch obžalovaného. Při majetkových deliktech, vykazujících známky různých zákonných skutkových povah, rozhoduje pro otázku kvalifikace ta činnost pachatele, z níž poškození cizího majetku přímo vzešlo. V souzeném případě, v němž nalézací soud výslovně zjišťuje, že obžalovaný hned při objednávce a při uzavření obchodu měl úmysl, že si dá věci poslati na ukázkou a že je po obdržení nejen prodá, nýbrž i stržených peněz použije pro sebe, peníze si ponechá, jest to zřejmé tato činnost, vykazující veškeré známky zločinu podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák. Tato činnost počala úmyslným vzbuzením omylu v Janu B-ovi Istivým předstíráním, dávajícím celé činnosti ráz podvodu, že

stěžovatel kožich buď zaplatí nebo vrátí. Potomní přivlastnění si peněz za kožich ztržených jest jen výsledkem tohoto od začátku zamýšleného podvodného jednání obžalovaného, jež nelze proto samostatně kvalifikovati za zločin zpronevěry, an kožich by obžalovanému nebyl svěřen bez uvedení B-a v omyl. V činu obžalovaného jest proto při správném právním posouzení spatřovati zločin podvodu. Jelikož zločin zpronevěry podléhá přísnějšímu trestu, jsa ohrožen v § 184 tr. zák. těžkým žalářem od jednoho roku do pěti let, kdežto na zločin podvodu je v § 202 tr. zák. jenom jednoduchý žalář rovněž do pěti let, je patrné, že bylo trestního zákona nesprávně použito v neprospěch obžalovaného; bylo proto podle § 290 tr. ř. rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 3847.

»Tajnou organizací« ve smyslu § 17 zák. na ochr. rep. je nejen organizace, jež se před úřady skrývá, nýbrž i ta, jež vystupuje na veřejnost, avšak předstírá při tom jiný účel, než skutečně má.

Okolnost, že elementární kursy pořádá komunistická strana a že jsou v novinách ohlašovány, nevylučuje, že jde po případě o tajnou organizaci ve smyslu § 17 zák. na ochr. rep.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1930, Zm I 826/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 25. ledna 1929, jímž bylo 23 obžalovaných podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěno z obžaloby pro přečin podle § 17 čís. 1 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., — zrušil napadený rozsudek jako zmatečný, a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Nalézací soud osvobodil obžalované od obžaloby pro přečin § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep. s odůvodněním, že nenabyl přesvědčení o tom, že elementární kursy pořádané komunistickou stranou čsl., jichž se obžalovaní zúčastnili, byly tajnou organizací a že bylo účelem této organizace podvraceti demokraticko-republikánskou formu státu. Přečtením příslušných čísel »Večerníku Rudého Práva« bylo prý zjištěno, že schůze účastníků kursů byly veřejně ohlašovány a že se vědělo, že tyto kursy pořádá komunistická strana. Proto nelze prý míti za to, že šlo o tajnou organizaci. Dále nebylo prý prokázáno, že bylo účelem těchto kursů podvraceti demokraticko-republikánskou formu státu; neboť svědkové Dr František C. a Rudolf E. prý potvrdili, že, když vstoupili dne 12. února 1928 do místnosti, v níž se kursy konaly, nastalo ihned ticho a o ničem se tam již nemluvalo a nejednalo, a obžalovaní sami prý vesměs popřeli, že bylo účelem kursů podvraceti demokraticko-republikánskou formu státu, a tvrdili, že v těchto kursech byly jen obžalovaným Dr C-em vykládány jednotlivé odstavce »komunistického manifestu«. Důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. provádí zma-